

Capitolul 9

Capitolul 9

Transfigurarea: venirea împărăției în putere și glorie pe pământ

În Evanghelia după Matei am văzut transfigurarea anunțată în termeni care se raportau la subiectul acelei evanghelii, Hristosul respins luând poziția Sa glorioasă de Fiul al Omului. În toate Evangheliile transfigurarea este în raport cu momentul în care această tranziție este în mod clar pusă în evidență, dar are un caracter particular în fiecare dintre ele. În Marcu, am văzut slujirea smerită și devotată a lui Hristos în predicarea Împărăției, alături de gloria divină care străbătea totuși chiar și prin această smerenie a Sa. În consecință, manifestarea tranziției către glorie este vestită aici ca venire a Împărăției în putere. Nu există diferențe esențiale între descrierea pe care o avem aici față de ceea ce găsim în Matei, cu excepția faptului că izolarea lui Isus și a celor trei ucenici ai Săi în acest moment este remarcată mai clar aici în versetul 2 și faptele sunt descrise simplu fără a adăuga nimic altceva. Domnul le poruncește apoi să nu spună nimănui ceea ce au văzut până când El va învia dintre morți.

Putem remarca aici că într-adevăr vedem manifestarea Împărăției în putere. Nu este vorba de puterea Duhului Sfânt care pune pe păcătos, ca un mădular sfânt al trupului, în legătură cu Hristos, Capul, descoperindu-i gloria cerească a lui Hristos, așa cum este El la dreapta Tatălui. Aici Hristos este pe pământ. El este aici în legătură cu marii martori ai vremii iudaice (legea și profeția), martori care îi cedează însă în întregime locul, deși participă și ei la gloria Împărăției împreună cu El. Dar Hristos este manifestat în glorie pe pământ: Omul din glorie este recunoscut ca Fiul al lui Dumnezeu așa cum este cunoscut în nor; era o prezentare sau o manifestare a gloriei așa cum se va vedea ea pe pământ, gloria Împărăției, iar Dumnezeu rămâne în nor, deși de acolo Își descoperă gloria. Nu este deci vorba încă de poziția noastră fără vâl, fără perdeaua dinăuntru; pentru noi această perdea, în ce privește relația noastră cu Dumnezeu, este sfâșiată de sus până jos și avem o deplină libertate de a intra în locurile sfinte prin sângele lui Hristos. Dar acesta este un privilegiu spiritual, și nu o manifestare publică, pentru că trupul nostru (care este ca un vâl ce acoperă realitatea spirituală pentru ochii lumii) nu este rupt; dar trupul lui Hristos s-a frânt și aceasta ne dă dreptul de a intra în locurile sfinte.

O nouă ordine de lucruri stabilită prin înviere

Dar această poziție de glorie nu putea să fie luată de Domnul și nu se putea manifesta acum odihna glorioasă, ci numai într-o nouă ordine de lucruri; Hristos trebuia să învie dintre morți pentru a o întemeia. Această nouă ordine de lucruri nu se potrivea cu prezentarea lui Isus ca Mesia, așa cum era atunci. De aceea le poruncește ucenicilor Săi să nu vestească nimănui ceea ce văzuseră decât după învierea Sa. Iar atunci aceasta trebuia să fie o confirmare puternică a învățaturii despre Împărăția care vine în glorie. Această manifestare a gloriei întărea credința ucenicilor în timpul acela (la fel cum Ghetsimani îi învăța despre realitatea suferințelor și a luptelor Domnului cu prințul întinericului); iar mai târziu, atunci când Hristos Își va fi luat noua Sa poziție, această manifestare avea să rămână subiectul și întărirea mărturiei lor.

Putem vedea în 2 Petru 1.19 caracterul acestei manifestări și raporturile ei cu Împărăția cerească de glorie despre care au vorbit profeții. Citiți acest pasaj astfel: „**Ni s-a confirmat și mai mult cuvântul profeției**”.

Fiul Omului este Învierea și Viața

Ucenicii se opriseră în prag. Deși ochii lor erau deschiși, ei vedeau de fapt „oameni ca niște copaci care umblau”. Ce putea să însemne „a învia dintre morți”? se întrebau între ei (versetul 10). Învierea le era cunoscută; toată secta fariseilor credea în aceasta. Dar ei ignorau faptul că această putere care elibera din starea în care omul și chiar sfinții se găseau, avea să se manifeste numai față de unii, în timp ce alții urmau să fie lăsați încă în acea stare. Ei nu se îndoiau de faptul că va fi o înviere în care Dumnezeu va învia pe toți cei morți în ziua de la urmă. Dar ei nu înțelegeau nimic din adevărul acesta că Fiul Omului este El Însuși Învierea și Viața – triumful absolut al ultimului Adam asupra morții, Fiul lui Dumnezeu având viața în El Însuși, manifestată prin învierea Sa dintre cei morți (eliberare care, la vremea ei, va fi de asemenea împlinită în sfinți). Fără îndoială, ei primeau cuvintele Domnului ca fiind adevărate, ca având autoritate; dar mesajul acestor cuvinte rămânea neînțeles.

Dificultățile necredinței

Iar necredința nu pierde ocazia de a găsi anumite greutăți pe care să le folosească drept justificare în propriii ei ochi, care refuzau să vadă dovezile divine ale adevărului – dificultăți suficient de mari în aparență și care pot să tulbure și duhul acelora care prin har sunt dispuși să creadă sau care au crezut, dar care sunt încă slabi în credință.

Profeții spusese că Ilie trebuie să vină mai întâi. Cărturarii insistau asupra acestui fapt (versetul 11). Frapați de gloria care confirma într-o manieră absolută ceea ce spunea Domnul Isus despre El Însuși, ucenicii vorbesc despre această dificultate. Aveau această convingere despre Persoana Domnului Isus în duhul lor, convingere pe care le-o produsese gloria pe care o văzuseră, iar acum mărturisesc această dificultate de înțelegere cu privire la care tăcuseră până atunci, neîndrăznind s-o exprime. Dar acum dovada este îndeajuns de puternică pentru a le da curajul să privească dificultatea în față.

Suferințe înaintea gloriei

Într-adevăr, Cuvântul vorbea despre această venire și Isus acceptă Cuvântul ca fiind adevărul însuși. Ilie trebuia să vină și să restabilească toate lucrurile. Și el va veni înainte de manifestarea gloriei Fiului Omului; dar trebuie ca Fiul Omului să sufere mai întâi și să fie respins. Aceasta de asemenea era scris, la fel cum era descrisă și misiunea lui Ilie. De altfel înaintea acestei arătări a lui Hristos, care îi pune pe iudei la încercare în ceea ce privește responsabilitatea lor, Dumnezeu n-a omis să furnizeze acestui popor o mărturie potrivită puterii și duhului lui

Ilie, iar ei îl primiseră rău, așa cum au vrut. Era scris că Fiul Omului avea să sufere înainte de a fi în gloria Sa, iar acesta era la fel de adevărat cum era scris că Ilie avea să vină. În rest, cum am spus, din punct de vedere al mărturie date iudeilor, cel care din punct de vedere moral luase locul lui Ilie venise deja. Și l-au tratat așa cum urmau să-L trateze și pe Domnul. Tot în sensul acesta Ioan spusese că nu este Ilie, citând Isaia 40, care vorbește despre mărturie; dar el nu citează niciodată Maleahi 4, care se referă la Ilie personal. Domnul (Matei 11.10) face o aplicație a versetului 1 din Maleahi 3; dar Ioan citează din Isaia.

Slăbiciunea credinței și puterea Domnului care vindecă

Când Isus coboară de pe munte, mulțimea se strânge repede în jurul Lui, mirată aparent de absența Sa misterioasă dintre ucenicii Săi; mulțimile îl salută cu respectul pe care l-a inspirat întreaga Sa viață. Dar ceea ce s-a întâmplat în timpul absenței Sale nu făcea decât să confirme adevărul solemn că Isus trebuia să plece de pe pământ, adevăr care tocmai fusese scos în evidență printr-o mărturie și mai glorioasă. Rămășița însăși, cei care credeau, nu știau să profite de puterea care se găsea atunci pe pământ. Credința celor credincioși nu putea nici ea să realizeze prezența lui Mesia, a puterii Domnului, a Vindecătorului lui Israel. La ce bun să rămână El încă în mijlocul poporului și al ucenicilor?

Sărmanul tată exprimă întristarea sa în mod mișcător prin cuvinte care arată o inimă integră, transformată de sentimentul nevoilor ei, dar slabă în credință. El descrie starea jalnică a copilului său; și inima sa prezintă un tablou real despre starea rămășiței, despre credința care trebuia încă să fie susținută din cauza necredinței sub care era îngropată; Israelul nu era într-o stare mai bună decât acest sărman copil. Dar puterea care era capabilă de orice se afla acolo, nu aceasta era dificultatea. Există oare credință pentru a profita de această putere? Aceasta era întrebarea. „Dacă poți”, spune tatăl întristat lui Isus. „Dacă poți” (răspunde Domnul), se aplică credinței tale; „dacă tu poți crede, toate lucrurile sunt cu putință”. Sărmanul tată, om cu o inimă adevărată, mărturisește cu lacrimi propria sa stare și caută în bunătatea lui Hristos un ajutor pentru ceea ce lui îi lipsește.

Astfel se manifestă deplin poziția lui Israel. Puterea divină se afla acolo pentru a-l vindeca, pentru a-l elibera de puterea lui Satan. Aceasta trebuia să se facă prin credință, pentru că sufletul trebuia să revină la Dumnezeu. Și credința exista în aceia care, atinși de mărturia și puterea harului lui Dumnezeu, căutau la Isus un remediu pentru răul din ei și o temelie pentru speranțele lor. Credința lor era însă slabă și oscilantă; dar oriunde ea se găsea, Isus Se manifesta potrivit puterii divine a propriului Său har și a bunătății lui Dumnezeu, care își avea măsura în ea însăși. Oricât de departe ar putea să meargă necredința la aceia care profită de harul unei dispensații, Isus totuși răspunde la o nevoie reală care îi este prezentată, oriunde și oricând cineva privește spre El. Pentru noi, aceasta este un mare har și o mare încurajare.

Totuși pentru ca această putere să se manifeste prin omul însuși (și Dumnezeu la aceasta îl chema), trebuia ca omul să se apropie în mod intim de Dumnezeu – ca acela căruia îi fusese încredințată această putere să fie obișnuit cu comuniunea cu Dumnezeu, îndepărtându-se de tot ceea ce l-ar fi pus în legătură cu lumea și carnea.

Necredința adusă la Isus; vrăjmașul alungat

Să rezumăm aici principiile acestei descrieri pentru a înțelege aplicația lor generală. Domnul, care avea să plece pentru a nu Se mai afla în lume până în momentul venirii Sale în glorie, găsește, coborând de pe muntele transfigurării, un exemplu al puterii lui Satan asupra omului, asupra poporului iudeu. Omul și Israel au fost sub această putere aproape de la începutul existenței lor. Credința, care recunoaște intervenția lui Dumnezeu în Hristos și caută în El un adăpost împotriva răului prezent, este slabă, oscilantă, preocupată de răul a cărui vedere îi ascunde în mare măsură puterea care domină răul și care este în stare să-l îndepărteze. Dar simțământul acestei nevoi este suficient de profund, încât credința cere desfășurarea acestei puteri.

Ceea ce pune capăt relațiilor dintre Hristos și om este această necredință care nu știe să conteze pe o putere prezentă. Nu starea generală a omului face aceasta, pentru că mizeria omului este tocmai aceea care l-a adus pe Hristos aici pe pământ. Dar atotputernicia Lui este prezentă, și nu trebuie decât credință pentru a profita de ea. Dar dacă inima, din cauza puterii vrăjmașului, se întoarce către Isus, ea poate (mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu) să prezinte lui Isus chiar și necredința ei, așa cum l-ar prezenta oricare alt lucru. Există în El dragoste și putere pentru orice fel de slăbiciune. Poporul se adună, mulțimea fiind atrasă la vederea puterii vrăjmașului. Poate oare Domnul să vindece? Sau poate El să lase mărturia puterii lui Satan să invadeze inimile? Vedem manifestarea curiozității oamenilor a căror imaginație este umplută de efectul puterii vrăjmașului. Dar, oricare ar fi necredința omului, Hristos Se afla acolo, mărturia unei puteri care, în dragoste pentru oameni, nimicea efectele puterii vrăjmașului. Poporul se strânge – Isus vede aceasta și cu un cuvânt îl alungă pe vrăjmaș. El lucrează potrivit cerințelor puterii Sale și conform intențiilor dragostei lui Dumnezeu. Astfel puterea vrăjmașului face loc intervenției lui Isus, pe care slăbiciunea credinței tatălui tindea cumva să o împiedice. Totuși, dacă aducem orice slăbiciune a noastră și starea noastră mizerabilă înaintea lui Hristos, El răspunde potrivit plinătății puterii Sale.

Înțelegerea căilor lui Dumnezeu împiedicată de carne

Pe de altă parte, dacă firea se amestecă în gândurile credinței, ea împiedică înțelegerea căilor lui Dumnezeu. În timpul călătoriilor Sale, Domnul Isus explica moartea Sa și starea nouă pe care o va avea în înviere. Este oare de mirare că El arată ca rea lipsa de inteligență a ucenicilor, care le ascundea aceste adevăruri și umplea duhurile lor cu gânduri despre o glorie pământească, mesianică? Aici se afla secretul lipsei lor de înțelegere. El spusese lucrurile clar; dar mergând pe drum ei se certau să știe cine va avea primul loc în Împărăție (versetul 34). Inimile lor erau pline de gânduri firești în ceea ce-l privea pe Domnul Isus, diametral opuse față de gândurile lui Dumnezeu. Când slăbiciunea este prezentată în fața Domnului Isus, ea găsește un răspuns în puterea și harul Său suveran; dar carnea și poftele ei ne ascund, chiar atunci când ne gândim la El, întreaga întindere a gândurilor lui Dumnezeu. În această Împărăție ucenicii căutau propria lor glorie; crucea, adevărata cale către glorie rămânea neînțeleasă de ei.

Ucenicii primesc învățătură cu privire la respingerea Domnului

Domnul (versetul 31 și următoarele) reia apoi cu ucenicii marele subiect care se afla în fața Lui în momentul acela, această problemă care urma atunci să se decidă. El urma să fie respins; iar El Se îndepărtează de mulțime cu ucenicii Săi, pentru a-i învăța în această privință. Dar aceștia, preocupați de gloria Sa și de drepturile Sale ca Mesia, nu înțeleg nimic din cuvintele Lui. Chiar credința lor, așa cum era, îi orbește cu

privire la tot ce era dincolo de aceste lucruri, pentru că, prin acest atașament față de persoana lui Hristos, această credință – sau mai degrabă propriile lor inimi în care credința se găsea – făcea o legătură directă între Isus și împlinirea lucrurilor pe care firea lor pământească le dorea și le căuta în El, spre propriul lor folos. Cât de vicleană este inima! Aceasta se trădează în discuția pe care o au ei pentru locul dintâi. Credința lor este prea slabă pentru a suporta acele iluminări care erau contrare ideilor lor (versetul 32). Aceste idei se manifestă în mijlocul lor pe față. Isus îi muștră și le prezintă ca exemplu un copilaș, așa cum făcuse adesea. Cel care îl urma pe Hristos trebuia să aibă un spirit absolut contrar aceluia al lumii – un spirit care se potrivea cu ceea ce era slab și disprețuit de orgoliul lumii. Cine primea pe un astfel de copilaș îl primea pe Hristos, și primindu-L pe Hristos, îl primea pe Tatăl. Era vorba de lucruri eterne, iar în fața acestora duhul omului trebuie să fie ca acela al unui copil.

Viața creștină, separată pentru Dumnezeu și împărțind respingerea Domnului

Lumea era în așa măsură opusă lui Hristos încât acela care nu era împotriva Lui, era pentru El. Fiul Omului urma să fie respins. Din acest moment ei trebuiau să aibă credință în Persoana Sa și nu să-L slujească într-un anumit fel. Dar vai, ucenicii se gândeau tot la ei înșiși: „**El nu ne urmează**”. Ei ar fi trebuit să fie părtași respingerii Stăpânului lor; iar dacă cineva le-ar da să bea un pahar cu apă rece, Dumnezeu Își va aminti de aceasta. Orice lucru care i-ar fi făcut să se poticnească în umblarea lor, fie chiar ochiul drept sau mâna dreaptă, acele lucruri trebuiau smulse; pentru că acum nu era vorba de lucrurile unui Mesia pe pământ, ci de lucrurile eterne. Orice lucru va fi pus la încercare prin prisma perfecției sfințenii a lui Dumnezeu și aceasta prin judecată, într-un fel sau altul. Fiecare, bun sau rău, va fi sărat cu foc. Dacă există viață, focul nu consumă decât carnea; deoarece atunci când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul ca să nu fim condamnați odată cu lumea. Dacă judecata atinge pe cei răi (și cu siguranță îi va atinge), aceasta este condamnarea, adică un foc care nu se stinge. Dar pentru cei dreپți mai este un alt lucru: ei sunt sărați cu sare. Puterea harului sfânt care leagă sufletul de Dumnezeu și-l păzește de răul dinăuntru, această putere nu va lipsi acelor care sunt consacrați lui Dumnezeu, a căror viață este o jertfă pentru El.

Sarea nu vorbește despre acele lucruri dulci, plăcute, pe care harul le produce fără îndoială, ci vorbește despre acea energie divină din noi care pune toate lucrurile în legătură cu Dumnezeu, și care consacră inima, legând-o de El printr-un sentiment de obligație, de dorință reală, respingând orice lucru care îi este potrivnic (obligație care decurge din har și care se manifestă puternic din chiar această pricină). Astfel, în practică, acesta era un har distinctiv și anume energia sfințeniei care separă de orice rău, punând pe om deoparte pentru Dumnezeu. Sarea era un lucru bun: ea desemnează aici efectul produs în suflet sau mai degrabă starea însăși a celui suflet laolaltă cu harul care produce această stare. Astfel cei care se oferă lui Dumnezeu sunt puși deoparte pentru El; ei erau sarea pământului. Iar dacă sarea își pierde savoarea ei, cu ce se mai poate săra la loc? Ea slujește pentru a da gust altor lucruri; dar dacă sarea are nevoie ea însăși să fie sărată, atunci este evident că nimic nu o mai poate săra. La fel va fi și cu creștinii: dacă cei care sunt ai lui Hristos nu dau această mărturie, atunci unde, în afara lor, s-ar putea găsi ceva care să-i facă să producă această mărturie? Iar acest sentiment de obligație față de Dumnezeu care separă de rău, această judecată a răului în inimă trebuie să fie un lucru autentic în noi înșine. Nu era vorba aici de judecarea altora, ci de a se așeza fiecare înaintea lui Dumnezeu, devenind sare în felul acesta, având această sare în ei înșiși. Față de ceilalți trebuie căutată pacea; adevărata separare de orice rău ne face capabili să umblăm împreună în pace.

Într-un cuvânt, creștinii trebuie să rămână separați de rău și aproape de Dumnezeu în ei înșiși și să umble împreună cu Dumnezeu, rămânând în pace între ei.

Este imposibil să ai o învățătură mai clară, mai importantă și mai scumpă. În doar puține cuvinte aceasta judecă și dirijează întreaga viață creștină.

Relațiile lui Dumnezeu cu omul; ascultarea Domnului ca Om

Dar era vremea în care se apropia sfârșitul lucrării Domnului. După ce a descris, principal, cerințele eterne și caracterul vieții creștine, Isus readuce în capitolul următor toate relațiile lui Dumnezeu cu omul la acele aspecte originale, punând deoparte lumea și gloria ei, dar în același timp și gloria iudaică văzută din punctul unei împliniri imediate, arătând care este drumul vieții eterne prin cruce și prin puterea lui Dumnezeu care mântuiește. Și ia El însuși în aceste clipe locul de ascultare și de slujire – locul care se potrivește omului – în mijlocul tuturor acestor evenimente: pe de altă parte Dumnezeu Însuși era introdus în caracterul Său propriu de Dumnezeu, în natura Sa, în drepturile Sale divine, lăsându-se deoparte anumite aspecte ale gloriei lui Dumnezeu care țin de dispensații și de relațiile specifice dintre Dumnezeu și om în aceste perioade.

clickbible.org